

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 453/2015
25.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца Р.Р. из С.С., чији је пуномоћник Е.В., адвокат из Н.С., против туженог В. а.д. В. из В., чији је пуномоћник Д.Д.Ј., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1279/14 од 17.11.2014. године, у седници одржаној 25.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1279/14 од 17.11.2014.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу П1 1700/2013 од 28.02.2014. године поништено је решење туженог од 13.12.2010.године, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад на његове раније послове или друге послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме, закључи са тужиоцем уговор о раду на неодређено време почев од 13.12.2010.године и да са истим даном пријави тужиоца на обавезно социјално осигурање, те да тужиоцу накнади трошкове поступка од 193.500,00 динара са затезном каматом од дана пресуђења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1279/14 од 17.11.2014.године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу П1 1700/13 од 28.02.2014.године; ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 506. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време по Уговору о раду од 01.06.2007.године и распоређен на радно место оператера пунилице и картоњерке. Решењем туженог од 13.12.2010.године тужиоцу је отказан уговор о раду од 01.06.2007.године са свим анексима и одређено да му радни однос престаје 13.12.2010.године, због престанка потребе за радом запосленог услед технолошких, економских и организационих промена уз истовремено исплаћивање отпремнине од 164.255,87 динара. Одлуком генералног директора туженог од 15.10.2010.године утврђен је престанак потребе за постојећим бројем извршилаца на одређеним пословима и задацима, између осталог и на пословима оператер пунилице и картоњерке у РЈ производња масти и маргарина, тако што је број од 7 извршилаца смањен за 1 извршиоца. Директор туженог је 10.12.2010.године донео Измене и допуне Правилника о организацији и стематизацији послова па је тако у Радној јединици производња маргарина смањен број извршилаца на радном месту оператер пунилице и картоњерке са 7 на 6 и истог дана је тражио од непосредног руководиоца извршилаца на радном месту оператер пунилице и картоњерке да достави образложену оцену запослених на том радном месту засновану на елементима: квалитет обављеног посла; самосталност у раду; ефикасност рада; однос према раду, радним задацима и средствима рада; дужине неплаћеног одсуства. Непосредни руководиоца је генералном директору доставио образложену оцену седам запослених на радном месту оператер пунилице и картоњерке у којем је наведено да сви запослени извршавају радне задатке и односе се одговорно према раду, с тим што се за нијансу издваја Р.Р. који нема солидан, адекватан однос према запосленима – према раду, што је видљиво поготово када се упореди у односу на остале запослене, тако да је тужиоцу дата најнижа оцена. Непосредни руководиоца није посебно оцењивао запослене већ уопштено, а тужиоцу је дата најнижа оцена, између осталог и због тога што је тужилац пре оцењивања користио боловање због повреде на раду.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови поништили решење о отказу уговора о раду као незаконито и одлучили да се тужилац врати на рад.

Чланом 179. тачка 9. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Општи колективни уговор („Службени гласник РС“ бр. 50/08 ... 8/09), који је донет на основу члана 244. Закона о раду у члану 38. став 1. прописује да одређивање запослених за чијим је радом престала потреба врши надлежни орган послодавца, применом критеријума утврђених законом и Колективним уговорима, а чланом 2. прописано је да се критеријуми примењују по редоследу утврђеним овим Колективним уговором. Чланом 39. став 1.

прописано је да се резултати рада утврђују на основу остварених учинака према утврђеним нормативима и стандардима рада, ставом 2. да ако код послодавца нису утврђени нормативи и стандарди, резултати рада се утврђују на основу образложене оцене непосредног руководиоца засноване на елементима: квалитет обављеног посла; самосталност у раду и иновација; ефикасност рада; односа према раду, радним задацима и средствима рада, као и дужини неплаћених одсуства, а везано за извршавање послова радног места, плана рад и других показатеља; ставом 3. је прописано да резултати из става 1. и 2. овог члана утврђују се за период од најмање годину дана.

По оцени Врховног касационог суда, непосредни руководиоца није извршио оцењивање запослених на тај начин што би за сваког запосленог појединачно била дата образложена оцена на основу сваког елемента којим се утврђују резултати рада прописани чланом 39. Општег Колективног уговора, већ је оцена рада дата уопштено. Образложеном оценом сваког елемента који садржини критеријуме резултата рада утврђује се који запослени има најнижу оцену. Уколико оцењивање запослених није извршено на описан начин, директор туженог не може да прихвати акт непосредног руководиоца у којем је запосленом уопштено дата најнижа оцена рада у односу на остале запослене на истом радном месту. Обзиром да је решење о отказу уговора о раду донето на основу одлуке о оцењивању која је дата противно начину утврђења резултата рада прописаних чланом 39. Општег Колективног уговора, то значи да је побијано решење о престанку радног односа од стране послодавца, незаконито.

Имајући у виду да је тужиоцу незаконито престао радни однос, нижестепени судови су правилном применом члана 191. став 1. Закона о раду одлучили да се запослени врати на рад.

Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**